

Frankás évek – a kezdetek

1992 augusztusának utolsó napjaiban édesapám áldásával léptem át a Franka küszöbét. Édesanyám, a homlokomat keresztvíz alá tartó nagynéném és plébánosom, *Juhász Ferenc*, kamaszkorom hitéleti mentora voltak a kísérőim.

Ferences rendiek közegeben szocializálódtam. Franciskánus plébános keresztelt a Páduai Szent Antalról elnevezett dévai templomban. Az Eucharisztia vételére és az oltárszolgálatra Szilágyi Domokos ferences plébános készítette fel. A dévai ferencesek hatása, hogy a Frankát választottam.

Aki átvett a kísérőimtől és elindította bennem a növekedés vágyát, *Szabó József*, történelem-magyar szakos osztályfőnököm, prefektusom.

Amikor édesanyám és keresztanyám körvonalainak retinámba beleégett lenyomatára rácsukódott a nyolcvanfős hálósoba bejárati ajtaja, még nem fogtam fel, mi történik velem. A *Veni Sancte* után, amikor a felsőbb-évfolyamosok „szecskákat” kitüntető, fülsiketítő „sziszegése” közepette bevonultunk a nagyebédlőbe, elkezdett felsejleni a felismerés, amely az ismeretlenek tengerében elköltött első vacsora utáni stúdiumon felszakadt a lelkemből: „Te, jószágos Isten! 1996!” Gyors fejszámolással tudatosult bennem, hogy négy évet kell egy bentlakásos intézmény szigorú napirendi keretei között eltöltenem szerzetesek és többszáz fiúnövendék körében, tudván magamról, hogy a regulák és az emberi sokaság általában véve is komoly kihívások elé állítanak. Akkor tudatosult bennem, hogy az alapkarakterem a magányos szemlélődést és a belső keretek szerinti életvezetést tolerálja. Persze hamar felidéződött bennem, hogy egyfajta hivatás- és szolgálatkeresés hozott ide.

A többi már történelem. De nem amolyan lineárisan építkező, dicsőséges, hanem viharos, mint a magyarság zivataros századai. A digitális kor gyermekei ilyenkor egy „smile-jelet” tennének a mondat végére. Nos, szimbolikusan én is kiteszem.

A fent leírt kezdeti élmények idéződtek fel bennem, amikor a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskola megbízott rektoraként megkaptam *Kedves Ilona iskolatitkártól* a „Franka” XXX. évfolyam 2020/3. számának tiszteletpéldányát.

Amikor kiderült, hogy a XXXI. évfolyam egyik számának „*Akikre büszkék vagyunk*” rovatában megírhatom saját memoáromat, elhatároztam, hogy kerülni fogom a szubjektív élményeket óhatatlanul is megszépítő, „*Mit adott nekem a Franka*” típusú formulákat. Eltökéltem, hogy mellőzni fogom azokat a sztenderd karrier-beszámolókat is, amelyek arra kényszerítenék az olvasót, hogy megértse, miért gondolom saját magamról, hogy az iskolámnak büszkének kellene lennie rám.

E helyett azt fogom formába önteni, **én miért vagyok büszke a Frankára**. Én inkább „*Akik büszkék ránk!*” címet adnám ennek a rovatnak. Ugyanis hitem szerint egy oktatási-nevelési intézmény nemcsak a neveltjei egyéni sikerességén tudja mérni saját eredményességét, hanem azon is, mennyire kiterjedt az a társadalmi szövet, amelynek tagjai maguk is büszkék arra a forrásra, amelyhez tudattalanul, akaratlanul is visszanyúlnak.

Mégis ki kell mondanom, hogy a Franka valóban meghatározó volt a későbbi életvezetési stratégiáim kialakulásában, abban, ahogyan felépültek személyes hitélményeim. Az életünket meghatározó hatások persze nemcsak egy rendalapítói és intézményi értékorientáció eredményei, hanem ezen közösséget alkotó egyes tanárok, szerzetesek nevelésfilozófiájának, személyiségének lenyomatai is.

Személyes fejlődéstörténet

Az első évben szárnyaltam. Nem csak a tanulmányokban! Minden, amibe belefogtam, belső hajtóerőből táplálkozott, és sikeressé tett. Sikerek a sportban, az énekkarban, népszerűség, ismertség a tágabb

közösségben, és még hosszasan sorolhatnám. Élveztem a hivatás- és szolgálatkeresés ferences közegét és mi tagadás, a személyes sikereket.

Aztán egy kétéves törés következett. Nem csak a tanulmányokban! Minden, amibe belefogtam, nélkülözte a belső meggyőződést, az egóból táplálkozott, és emiatt kudarcra volt ítélve. Ezt az időszakot az elfordulás jellemezte, mindennek a feladása, ami addig fontos volt. Bizalmi válság, értetlenség a tágabb környezetemben. Megszűnt a hivatás- és szolgálatkeresés belső igénye.

Ahogy már utaltam rá, zivataros volt a történetem. A mélypontot talpra állás és visszatérés keretezte szerves egységbe. A ferences gimnáziumi évek „esztergomi happy end”-del zárultak.

Ha valaki megkérdezné, hogyan sikerült újra rátalálnom a szolgálatkeresés, a kitartó munka útjára, hogyan sikerült a dacot kreatív erővé formálnom, azt válaszolnám: Voltak olyan nevelőim, akiktől megtanultam, hogyan váljak késszé a hit kegyelmének újbóli befogadására egy súlyos életcél-válságban.

Frankás évek – tükör, amelyben látjuk a bennünk otthonát kereső Istent

Harmadévesek lehettünk, amikor spontán váratlansággal megszólított a prefektusom, József testvér (akit mindenki Joe-ként ismer), és „csak úgy” elkezdtünk beszélgetni.

Ez volt az első olyan célzott nevelői aktus, amely torzításmentes tükörként mutatta meg számomra, ki vagyok ahhoz képest, akinek gondolom magam, hol tartok ahhoz képest, ahol lenni szeretnék. Ez az őszinte prefektusi beszéd láttatta be velem a perfekcionizmusra való törekvés árnyoldalait, a túlzottan magasra helyezett lécszemélyiségtorzító és az igazi teljesítményt lefojtó, kishitűséghez vezető hatásait. A beszélgetés hatására felismertem: nem kell arra törekednem, hogy tökéletesebb és ígéretesebb legyek bárki másnál, aki az intézmény padjait koptatja.

Joe testvéren kívül *Halmi Vilmos* fizikatanárunk és *Varga Kapisztrán* kollégiumi rektorunk voltak a személyes fejlődésem mentorai, akik feltétlen nevelői bizalommal láttatták be, hogy a kudarc és az Istentől való elfordulás – bár ideig-óráig megbénítják a fejlődést – nem jelentenek végérvényes elbukást. Ha megtaláljuk önmagunkban az otthonát kereső Krisztust és Szentlelket, termékeny növekedésnek indul a szellemünk és a hitünk. A sok kivételes mester mellett *Reisz Pál* testvért, akkori igazgatónkat is megnevezhetném a sorsalakulásomra közvetlen hatást gyakorló nevelők között, mint ahogyan valamennyi ferences testvért.

Nem csak a szerzetesek között voltak kivételes mentorok. *Müller László* magyartanárunk is jól ismerte az önreflexió felkeltésének pedagógiai és irodalomelméleti fogásait. A franciaországi Dijon-i Egyetem által szervezett nyelvi képzésbe való bekapcsolással *Lukács Gáborné* franciatanárunk is hozzájárult ahhoz, hogy ne csak a teremtett világot, de saját határainkat is képesek legyünk tágítani.

Minden tanárunkat ki tudnám emelni. Kivétel nélkül! Ha valaki név szerint szeretné megismerni azokat a mestereket, akikre büszke vagyok, nézze meg a '92-96 közötti IV.A osztály tablóját! Mindenkit meg fog találni rajta.

A tükör metaforája – „Miért vagyok büszke a Frankára?”

Hítem szerint a fény Isten arcának immanenciája az ember által ismert tér-idő dimenzióban.

Belegondolt már a Kedves Olvasó abba, ha nem lenne a tér-idő dimenzióban a fény visszatükrözésére alkalmas felület, közeg és anyag, az embernek nem lenne ismerete saját arcáról.

Én azért vagyok büszke a Frankára, mert Assisi Szent Ferenc szellemi közössége „ismeri a tükörsziszolás mesterségét”, és ami ennél is fontosabb, a szerzetesek bírják azon tudást, amelynek segítségével Isten arcának lenyomatát, a fényt – és az általa megvilágított személyiségünket, életút-lehetőségeinket – torzításmentesen tükrözhetik vissza.

A szakmai életút és a hivatás megtalálása

Felsőfokú tanulmányaim kezdetén hittanári és francia nyelvtanári oklevelet, majd francia bölcsészdiplomát szereztem. Doktori tanulmányokat Veszprémben folytattam nyelvtudományi doktori iskolában.

Szakmai pályám a felsőoktatásban kezdődött, és rövid kitérő után, ma is ott zajlik.

2000-ben a Szent Atanáz Görög Katolikus Hittudományi Főiskola nyelvi lektorátusának vezetőjeként és nyelvtanáráként indultam. 2002 és 2011 között dékáni titkárságvezetőként és óraadó oktatóként dolgoztam a veszprémi Pannon Egyetemen.

2011 után a köznevelés világába is betekintést nyertem pedagógiai intézeti vezetőként.

2013 augusztusától a jelenlegi munkahelyemen, a veszprémi főiskolán a hitéleti tanárképzésben vezetek szakmódszertani, didaktikai és pedagógiai kurzusokat, a tanártovábbképzésben pedig szakvezetőként tehetséggondozó-tehetségfejlesztő tárgyakat oktatok.

Teret engedni a Gondviselésnek

2020. július 1-jén *dr. Udvardy György* veszprémi érsek megbízott a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskola rektori feladatainak ellátásával, július 15-én pedig *dr. Orbán Viktor*, Magyarország miniszterelnöke főiskolai tanárrá nevezett ki.

Tanárként azóta is igyekszem tökéletesre csiszolni azt a metaforikus tükröt, amelybe frankásként magam is belenézhettem, és amelyet a hallgatóim felé szeretnék fordítani, hogy az abból visszaverődő Istenarc-lenyomat, a fény közvetítésével megtalálják saját útjukat, a bensőjükben otthont kereső Szentháromságot. Ahogy *Tokár János* testvér nyilatkozta a 2020/4. lapszámában, a nevelés, a pedagógiai kísérés belső ügyemmé vált.

Amit pedig rektorként sajátítottam el, az egy igen sajátos, transzcendens vezetéstechnikai tapasztalat. Elkezdtem megérteni, hogy az intézményi stratégiák és a személyes vezetői koncepciók kontextusában mikor és hogyan kell tudni teret engedni a Gondviselésnek. Ezt is megtapasztaltam a Frankában, de csak most tudatosult bennem.

A hivatás- és szolgálatkeresés időszaka lezárult. Isten dicsőségére végrehajtott építkezés és a szolgálat ideje következik.

dr. Sebestyén József, 1996/B